

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505217 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

С решение № 3154 от 28.02. 2022 г., постановено от СРС, 174 състав по гр.д.№ 38156 по описа за 2022 г. се прогласява за нищожен на основание чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД по иска на Г. В. Р. срещу „Ф.Б.“ ЕООД като противоречащ на чл.22 вр. с чл.11, ал.1, т.10 ЗПК договор за потребителски кредит № 1124609/15.02.2022 г., сключен между Г. В. Р. и „Ф.Б.“ ЕООД; ОСЪЖДА на основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД „Ф.Б.“ ЕООД да заплати на Г. В. Р. сумата в размер на 480 лв., представляваща платена от ищеца на ответника сума без основание въз основа на нищожен договор за потребителски кредит № 1124609/15.02.2022 г., както и в тежест на „Ф.Б.“ ЕООД са възложени разноските в процеса.

Постъпила е **въззивна жалба от ответника пред СРС- „Ф.Б.“ ЕООД**, в която се излагат доводи за неправилност на така постановеното решение. Твърди се, че СРС бил допуснал нарушения на материалния и процесуален закон, вкл. и във връзка с допускане и обсъждане на доказателства, които

били относими по спора и своевременно заявени от ответника. Правилно съдът бил приел, че страните са обвързани от сключен договор за потребителски кредит, но погрешно приел, че същия е нищожен и съответно счел, че плащането от страна на ищеца на сумата в размер на 480 лв., е без основание. Неправилен бил извода на СРС, че годишния процент на разходите по кредита /ГПР/ не съответства на действителните разходи по кредита. Счита, че е изпълнено изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК вр. с пар.1 от ДР на ЗПК. Сочил, че било възможно потребителят да обезпечи по различен начин така отпуснатия кредит, вкл. с поръчителство, което се установило по делото. От това следвал извод, че сключването на договора за потребителски кредит чрез предоставяне на поръчителство от „Ф.б.“ Малта не било задължително условие. От тук следвал извода, че кредитодателят не бил длъжен да включва стойността на поръчителството в ГПР, но и бил задължен по силата на пар.1 от ДР на ЗПК да не го извършва. В случая договорът за поръчителство бил сключен с едно трето за спора лице. Едва след сключването на договора за поръчителство възнаграждението по същия ставало известно на кредитодателя. Намира, че не било допуснато нарушение на чл.19., ал.4 ЗПК. Това било установено и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Касало се до избор на потребителя във връзка с чл.5 от договора за кредит. Не били нарушени чл.10, ал.2 ЗПК и съответно чл.10 а, ал.4 от ЗПК. Не било налице заблуждаваща и нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68 г, ал.4 и чл.68 д, ал.1 ЗЗП. Налагал се извод, че на потребителя е предоставена цялата необходима информация за дължимите от него суми по договора за кредит. Затова и клаузата на чл.4 от процесния договор не била неравнопавна на основание чл.143, ал.2, т.19 ЗЗП. Не било налице и заобикаляне на закона чрез уговаряне на задължение за обезпечаване връщането на отпуснатите кредитни средства. Уговарянето и съответно сключването на договора чрез обезпечение било доброволно и при условията на пазарна икономика. Необходимостта от обезпечаване на договора била съобщена на кредитополучателя още при предоставянето на преддоговорна информация. Следвало да се има предвид и, че повечето малки потребителски кредити не се връщали, което пораждало разходи за събиране на вземането от страна на кредитора. Затова и в договора за кредит се включвала уговорка за обезпечение. Следвало да се спазва баланс между правата на страните по договора за кредит. Уговорката била напълно

законосъобразна. Освен това обезпечаването можело да стане и по друг начин, например лично поръчителство.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение, както и постановяване на друго, с което така предявеният иск по чл.55, ал.1 ЗЗД да бъде приет за неоснователен и като такъв-отхвърлен. Претендира се разноски.

По въззивната жалба е постъпил отговор от ищеца в производството пред СРС- Г. В. Р., в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че от СРС не е допуснато соченото процесуално нарушение. Сочи, че сключването на договор за кредит при наличието на поръчител е задължително условие. Същевременно в договора не се конкретизирало какво се има предвид под „поръчителство“. Липсвала информация, че договора за поръчителство следва да се сключи едновременно с договора за кредит, както и, че това ще оскъпи същия. Счита, че това е нарушение на чл.16, ал.1 ЗПК във връзка с преценката на кредитоспособността на кредитополучателя. Затова намира, че не следва поръчителството да е задължително условие за отпускането на кредита. Такъв „задължителен“ поръчител бил Ф.б. комуто задължително се дължало възнаграждение и то равно на сумата предоставена като кредит. Затова това възнаграждение следвало да се включи в разходите по кредита по чл.19, ал.4 ЗПК вр. с пар.1,т.1 от ДР на ЗПК. Точно така бил приел СРС. Посоченият в договора за кредит ГПР в размер на 49,11 % формално изпълнявал изискванията на чл.11, ал.1,т.10 ЗПК, но той не отразявал действителния размер на ГПР, тъй като не включвал част от разходите по кредита, а именно възнаграждението на поръчителя. Не било вярно, че поръчителя е трето лице. От събраните по делото писмени доказателства се установило, че т.нар. гарант „Ф.б.“ и кредиторът „Ф.Б.“ не само са свързани помежду си, а и, че „Ф.б.“ е едноличен собственик на капитала на „Ф.Б.“. Обстоятелството, че кредитора изисква задължително заплащане на сумата за предоставена „доброволно избрана“ услуга „гарант“ ведно с месечните погасителни вноски по кредита също било доказателство за обвързаността на двете дружества. Всичко това опровергавало тезата на въззивника, че нему не била известна сумата за която кредитополучателят се е договорил с гаранта. Соци, че в хода на съдебното производство процесуалният представител на ответника направил признание, че ако към ГПЛ се включи размера на възнаграждението за гаранта, то ГПР би се променил. Двата договора се намирали във

взаимовръзка при което последиците от прогласяване недействителността на договора за потребителски кредит рефлектирало върху договора за поръчителство. Конкретните доводи за недействителност били посочени в исковата молба и следвало да бъдат разгледани от съда, а именно: не бил предоставен погасителен план, нито в самия договор били посочени погасителните вноски. В хода на делото от страна на ответника била представена само „справка за извършени плащания“. Нарушен бил и чл.10, ал.2 ЗПК. Нарушен бил и чл.11, т.10 ЗПК. Налице била нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68 г, ал.4 и чл.68 д, ал.1 ЗЗП, както и на чл.143, т.19 ЗЗП. Наведен бил доводи за нищожност на целия договор, тъй като уговорката за поръчителство не можела да се отмени от нито една от страните. Самият договор за поръчителство бил сключен с цел заобикаляне на закона, както и на добрите нрави – чл.26 ЗЗД. Следвало да се вземе предвид, че ответника нито заявил, нито ангажирал доказателства, че клаузите са индивидуално уговорени. Претендират се разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 15.03. 2023 г., обстоятелство, което се установява от съдържащата се по делото /пред СРС/ призовка.

Въззивната жалба е подадена на 21.03. 2023 г.

Следователно същата е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.

С първоинстанционното решение с а уважени предявените срещу въззивника /ответник пред СРС/ искове по чл. 26, ал.1, предл.1 и 2 ЗЗД и по чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Ето защо съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка настоящата инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че страните не спорят, че са обвързани от договор за потребителски кредит № 1124609/15.02.2022 г., което обстоятелство било обявено с доклада по чл.140 ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване. Съгласно този договор на ищеца била предоставена сумата в размер на 4000 лв., която сума следвало да се върне с лихва в размер на 920 лв. при ГПР 49,11 %. Безспорно било и, че ищеца е заплатил сумата в размер на 4480 лв. Договорът бил сключен при спазване нормата на чл.10, ал.1 ЗПК, от разстояние по смисъла на чл.6 от ЗПФУР. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, обаче, СРС е достигнал до извода, че процесния договор не отговаря на изискванията на чл.9-чл.11 ЗПК. В случая договорът не отговарял на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК. Посоченият в договора ГПР 49,11 % формално изпълнявал изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, но не отразявал действителния такъв, тъй като не включвал разходите по кредита, а именно – възнаграждението по договора за поръчителство, сключен от потребителя с „Ф.б.“. Приел е, че този разход по арг. от пар.1, т.1 ДР на ЗПК следва да бъде включен в ГПР, тъй като отговаря на дефиницията за общ разход по кредита. В случая възнаграждението в полза на поръчителя било разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото се касаело до обезпечение на вземанията по договора. Действително, двата договора формално представлявали самостоятелни такива, но същите следвало да се разглеждат като едно цяло. ГПР представлявало съществена част от договора за потребителски кредит, което било въведено от законодателя като необходимо за да съществувала яснота за потребителя относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, както и във връзка с това потребителят да може да направи информиран избор. В случая такава яснота липсвала, т.е. допуснато било нарушение на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Поради неспазване на тази разпоредба настъпвали последиците на чл.22 ЗПК, т.е. договорът бил недействителен. Прогласяването за недействителен на договора за потребителски кредит рефлектирало и върху договора за поръчителство поради естеството на правоотношенията. При това положение иска с правно основание чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД вр. с чл.22 ЗПК бил основателен. Съгласно чл.23 ЗПК потребителят дължал само чистата стойност на кредита в размер на 4 000 лв., но не дължал лихви или други разходи. След като не било спорно, че ищеца е

заплатил на ответника сумата в размер на 4 480 лв., то сумата в размер на 480 лв. била платена без основание. Следователно искът по чл.55, ал.1,предл.1 ЗЗД бил основателен и като такъв е уважен.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция споделя мотивите на СРС поради което същите по арг. от чл.272 ГПК следва да се считат и за мотиви на настоящето решение.

Фактическият състав на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, т. е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго, вкл. в случаите на нищожни договори (т. 1 на ППВС № 1/1979 г.).

Съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване факта на плащането на процесната сума, а ответникът - да докаже, че е налице основание за получаването, съответно за задържане на полученото.

Спорни пред настоящата инстанция са въпросите относно действителността на процесния договор за кредит и оттук получената ли е сумата в размер на 480 лв. от страна на ответника на правно основание.

В случая се касае до договор сключен от разстояние по реда на ЗПФУР. Още с доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определение № 30747 от 15.11.2022 г. СРС е обявил за безспорно обстоятелството, че такъв договор между страните е сключен.

Същевременно при съобразяване с ъс съдържанието на процесния договор за кредит от 15.02.2022 г., както и на поетите с него права и задължения въззивният съд намира, че последният има правната характеристика на договор за потребителски кредит /ДПК/ и страните по него са подчинени на правилата на ЗПК.

Потребителският кредит е самостоятелен, обособен вид договор, уреден в ЗПК, действащ през процесния период, при които заемополучател е физическо лице, което действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в ДПК, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В чл. 22, ал. 1 ЗПК по императивен начин е предвидено, че когато с договора за потребителски кредит не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът е недействителен.

Съгласно чл.11, ал.1,т.10 ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

В чл. 19, ал. 1 ЗПК е посочено, че годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, **възнаграждения от всякакъв вид**, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно императивната норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

Съгласно легалните дефиниции в § 1, т. 1 и т. 2 ДР ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия (т. 1); "Обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя (т. 2).

Следва да отбележим, че по въпроса е налице постановено решение на СЕС от 21.03.2024 г. по дело С-714/22, съгласно което: „разходите за услуги, които са уговорени към договор за потребителски кредит и дават на

закупилия тези услуги потребител приоритет при разглеждането на искането му за отпускане на кредит и при предоставяне на разположение на заетата сума, попадат в обхвата на понятието „общи разходи по кредита за потребителя“ и от там в обхвата на понятието „ГПР“, когато закупуването на посочените услуги се оказва задължително за получаването на съответния кредит или те представляват конструкция предназначена да прикрие действителните разходи по този кредит, както е в настоящия случай:

Видно от представената с отговора по исковата молба „преддоговорна информация“, л.56, т.8 от същата, изрично е посочена необходимостта от обезпечение на договора и по-конкретно: „договор за предоставяне на поръчителство/гаранция“. Конкретни разяснения относно оскъпяването на кредита във връзка с така изисканото обезпечение не са дадени на потребителя.

В случая в ГПР е включена само възнаградителната лихва /23 %/, а ГПР е определен на 49,11 %. Така и както по договора, така и в твърдяната за предоставена „преддоговорна информация“, л.57, част 3 Разходи по кредита.

В т.4.3 кредиторът изрично е изключил разходите по договора за поръчителство от ГПР.

В представената с отговора по исковата молба справка за получени плащания е посочено, че услугата гарант е на стойност 3 720 лв., виж л.60 по делото пред СРС, при отпуснат кредит от 4 000 лв.

С включването на сумата за услугата гарант в ГПР, а тя несъмнено следва да бъде включена в него, тъй като е разход във връзка с предоставяне на кредита по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, ГПР надхвърля петкратния размер допустим от законодателя.

Видно от заявеното от процесуалните представители на страните в първото по делото /пред СРС/ публично съдебно заседание и двете страни са заявили, че въпроса дали стойността на възнаграждението по договора за поръчителство следва да се включи в ГПР по чл.19, ал.4 ЗПК, е правен. При това положение не са необходими специални познания поради което довода повдигнат с въззивната жалба за допуснато процесуално нарушение от СРС във връзка с недопускането на съдебната експертиза, е несъстоятелен.

Нещо повече, действително, както се сочи в отговора по въззивната

жалба, процесуалния представител на ответника е заявил следното : „То е ясно, че ако се включи ще се промени процентът“.

Въззивната инстанция намира за правилен извода на СРС, че двата договора – този за потребителски кредит и този за поръчителство, са взаимно обвързани, тъй като втория обезпечава първия, както и е предпоставка за отпускане на договорената сума в размер на 4 000 лв.

Съдът приема, че чрез сключването на двата привидно самостоятелни договора – за кредит и за поръчителство, е заобиколена императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. Условието по възмездното поръчителство, които противно на изложеното от въззивника са отнапред известни и се извършват със съдействието на кредитора, и които водят до значително фактическо оскъпяване на ползвания заем, налагат извода, че въпросното възнаграждение за професионален гарант, е следвало да се включи при изчисление на годишният процент на разходите по кредита при условията на чл. 19, ал. 1 ЗПК като попадащ в категорията "разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати" съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 1 ЗПК. След като процесното оскъпяване на кредита чрез добавяне на възнаграждение на свързан с кредитора гарант не е надлежно обявено на потребителя в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, то на основание чл. 22 ЗПК договорът за кредит е недействителен.

Въззивната инстанция намира за доказана тезата на ищеца /въззиваем/ относно свързаността на двете дружества, последното се установява от представените на л.72-л.87 по делото пред СРС, писмени доказателства, установяващи обстоятелства по пар.1 от ДР на ТЗ, тъй като т.нар. гарант „Ф.б.“ е едноличен собственик на капитала на „Ф.Б.“.

Налага се извод, че е нарушена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, доколкото договорът не съдържа годишния процент на разходите по кредита, изчислен като една единствена процентна ставка, съгласно изискванията на ЗПК. Нарушени са норми на закона, уреждащи съдържанието на ГПР и начина на изчисляване на неговия размер. Посоченият размер на ГПР е заблуждаващо по-нисък от действителния. Противно на соченото от въззивника, по делото липсват доказателства, че посоченият в договора ГПР

(49, 11%) е изчислен по предвидената в приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК формула.

С оглед изложеното следва да се приеме, че договорът страда от липса на реквизит от задължителното съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, а именно посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР.

Същевременно съдът не споделя защитната теза на въззивника, че ищеца е имал възможност за избор на поръчител/гарант преди сключване на договора. Т.нар. "избор на гарант" е фиктивен и на практика не може да се осъществи при кандидатстване по интернет, а предвид характера на кредита - бърз кредит, ако потребителят избере поръчителство от трето физическо лице, а не на предложеното от кредитора свързано с него лице - Ф.б., кредитът може да не бъде незабавно одобрен или въобще да не бъде одобрен. Налице е нелоялна търговска практика на ответното дружество и свързано с него трето лице, която има за цел и резултат заобикаляне на изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК и чл. 10а, ал. 2 ЗПК под предлог, че незаконните такси се дължат не на кредитора, а на трето лице "поръчител". Съобразно уговореното в действащите на кредитодателя ОУ - т. 5.6 от договора за кредит очевидно е, че от една страна одобряването на кредита като бърз кредит неминуемо води до одобряване и на обезпечението, а от друга страна кредитът е уговорен и се предоставя само при поръчителство на точно определено трето лице, свързано с кредитодателя. А че последният е знаел размера на т. нар. "такса за поръчителство" е очевидно от посочената клауза в договора за кредит и в ОУ, съгласно който заемът се одобрява едва след одобряването на обезпечението.

Още повече, че предоставената с договора за гаранция услуга не е в полза на ищеца, а единствено на ответника.

Нещо повече, в същата т.5.6 от ОУ е посочено, че уговорката за обезпечение не може да бъде отменена нито от потребителя, нито от лицето предоставило обезпечението, т.е. не се допуска възможност за отказот договора за поръчителство.

Съгласно чл. 16 ЗПК кредиторът е този, който следва да оцени кредитоспособността на потребителя към момента на сключване на договора, а с уговорката за избор на предварително одобрен от кредитора поръчител се прехвърля върху длъжника рискът от неизпълнение на горното задължение.

Посочените в т. 5 от ОУ алтернативи само привидно предоставят на потребителя право на избор, но на практика само водят до неоправдано засягане на интересите му. Принципната възможност за избор на физическо лице, вместо предложеното юридическо лице, е ограничена от оценката и одобрението на кредитодателя, поради което на практика за потребителя не е осигурена реална алтернатива. Възможността за ползване на професионален поръчител се явява обременителна, тъй като неизменно е свързана с допълнителни разходи.

Съгласно чл. 23 ЗПК в случаите, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви или други разходи по кредита, така и в горечитираното СЕС от 21.03.2024 г. по дело С-714/22.

В случая по договора за кредит ищецът е заплатил сумата 4480 лв., а чистата стойност на кредита е 4000 лв.

Следователно подлежи на връщане разликата от 480 лв.

Претенцията на ищеца по чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД е основателна, тъй като за наличие на неоснователно обогатяване е достатъчно и необходимо да се установи липса на правно основание за разместване на блага между правните субекти, без значение от облигационните отношения на страните с трети лица. Ответникът се е обогатил за сметка на ищеца с ъс сумата в размер на 480 лв., получена без основание, като е налице причинна връзка между обогатяването на ответника и обедняването на ищеца, поради което се дължи връщането ѝ.

Налага се извод, че **обжалваното решение е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

На **въззивника разноски не се присъждат.**

Въззиваемият претендира разноски, такива се следват в размер на 400 лв. – за адв.възнаграждение.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3154 от 28.02. 2022 г., постановено от СРС, 174 състав по гр.д.№ 38156 по описа за 2022 г., **изцяло.**

ОСЪЖДА „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Младост“ 3, бул.“****“, офис 20, съдебен адрес: гр.София, бул.****-адв. Ц., да заплати на Г. В. Р., ЕГН *****, гр.София, ж.к.****, съдебен адрес: гр.София, ул.****, офис 417- адв.М., сумата в размер на **400 лв.- разноски за процесуално представителство пред въззивната инстанция.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____